

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
H. SAUGMANDSGAARD ØE
fremsat den 28. september 2017¹

Forenede sager C-397/16 og C-435/16

Acacia Srl

mod

Pneusgarda Srl, under konkurs,

Audi AG

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano, Italien))

og

Acacia Srl,

Rolando D'Amato

mod

Dr. Ing. h.c. Porsche AG

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland))

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 6/2002 – EF-design – artikel 110, stk. 1 – undtagelse fra beskyttelsen – tilladt brug – reservedel – fælge – udtrykket »del af et sammensat produkt« – intet krav om, at delens form er bundet af det sammensatte produkts udseende – udvidet liberalisering af markedet for reservedele – krav om brug med det formål at give mulighed for at reparere det sammensatte produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende – sikrende foranstaltninger, der skal træffes af producenten eller sælgeren, der ikke er indehaver – forpligtelse til at udvise omhu med hensyn til de senere brugeres overholdelse af betingelserne for brug«

I. Indledning

1. Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano, Italien) og Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) har forelagt Domstolen anmodninger med henblik på at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 110, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design².

2. Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med tvister mellem i den første sag Acacia Srl og Pneusgarda Srl, under konkurs, og Audi AG, og i den anden sag Acacia og Rolando D'Amato og Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG (herefter »Porsche«) vedrørende Acacias produktion og markedsføring af fælge, der gengiver EF-design, som Audi og Porsche er indehavere af.

¹ – Originalsprog: fransk.

² – EFT 2002, L 3, s. 1.

3. De spørgsmål, der er blevet stillet af de forelæggende retter, har til formål at afklare, om Acacia inden for rammen af tvisterne i hovedsagerne kan påberåbe sig den reparationsbestemmelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Denne bestemmelse fastsætter en undtagelse fra beskyttelsen som EF-design for reservedele, som bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende.

4. Sammenfattende vil jeg foreslå Domstolen at besvare disse spørgsmål som følger. For det første henhører de fælg, som Acacia har produceret, under denne reparationsbestemmelse, hvis de bruges med det formål at give mulighed for at reparere bilen med henblik på det genskabe dens oprindelige udseende. For det andet kan en producent eller en sælger af fælg, såsom Acacia, påberåbe sig den nævnte bestemmelse, hvis den pågældende producent eller sælger opfylder en forpligtelse til at udvise omhu med hensyn til senere brugeres overholdelse af de betingelser for brug, som er nævnt ovenfor.

II. Retsforskrifter

A. Forordning nr. 6/2002

5. I 13. betragtning til forordning nr. 6/2002, hvori der henvises til de reparationsbestemmelser, der er omfattet af denne forordning og af direktiv 98/71/EF³, er følgende anført:

»Det har ikke ved direktiv [98/71] været muligt at opnå fuldstændig indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om anvendelse af beskyttet design med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, såfremt det produkt, hvorpå designet anvendes, eller hvori det indgår, udgør en del af et sammensat produkt, hvis udseende er afgørende for det beskyttede design. I forbindelse med forligsproceduren om nævnte direktiv gav [Europa-] Kommissionen tilsagn om, at den tre år efter udløbet af fristen for direktivets gennemførelse vil undersøge konsekvenserne af direktivets bestemmelser, særligt for de industrisektorer, der er mest berørt. Under disse omstændigheder er det hensigtsmæssigt ikke at give EF-designbeskyttelse til et design, såfremt det produkt, hvorpå designet anvendes, eller hvori det indgår, udgør en del af et sammensat produkt, hvis udseende er afgørende for designet, og det bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, så længe Rådet [for Den Europæiske Union] [ikke] har taget stilling til dette spørgsmål på forslag af Kommissionen.«

6. Forordningens artikel 3 indeholder følgende definitioner:

»[...]

- a) »[d]esign«: et produkts eller en del af et produkts udseende, navnlig bestemt af de særlige træk ved selve produktets og/eller dets udsmyknings linjer, konturer, farver, form, tekstur og/eller materiale
- b) »[p]rodukt«: en industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet artikel, herunder bl.a. dele, der er bestemt til at blive samlet til et sammensat produkt, samt emballage, udstyr, grafiske symboler og typografiske skrifttyper, men ikke edb-programmer
- c) »[s]ammensat produkt«: et produkt, der består af flere komponenter, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen«.

³ – Europa-Parlamentet og Rådets direktiv af 13.10.1998 om retlig beskyttelse af mønstre (EFT 1998, L 289, s. 28).

7. Artikel 4 i forordning nr. 6/2002, der har overskriften »Betingelser for beskyttelse«, bestemmer:

»1. Et design beskyttes af et EF-design, hvis designet er nyt og har individuel karakter.

2. Et design, der finder anvendelse på eller indgår i et produkt, som udgør en komponent af et sammensat produkt, anses kun for at være nyt og have individuel karakter, hvis:

- a) komponenten efter at være blevet inkorporeret i det sammensatte produkt fortsat er synlig under normal brug af dette produkt, og
- b) de synlige elementer af komponenten i sig selv opfylder kravene om nyhed og individuel karakter.

3. Ved »normal brug« i den i stk. 2, litra a), anvendte betydning forstås den endelige brugers anvendelse, dog hverken vedligeholdelse eller reparation.«

8. Denne forordnings artikel 19, stk. 1, med overskriften »De rettigheder, der er knyttet til et registreret EF-design«, har følgende ordlyd:

»Registreringen som et EF-design giver indehaveren eneret til at bruge det pågældende design og til at forbyde tredjemand at bruge det uden indehaverens samtykke. Ved brug af det pågældende design forstås navnlig fremstilling, udbud, markedsføring, indførsel, udførsel eller brug af et produkt, som designet indgår i eller finder anvendelse på, eller oplagring af et sådant produkt med de nævnte formål.«

9. Den nævnte forordnings artikel 21 med overskriften »Konsumtion af rettigheder«, bestemmer:

»De til EF-designet knyttede rettigheder omfatter ikke handlinger i forbindelse med produkter, som et design, der falder inden for EF-designets beskyttelsesområde, indgår i eller er anvendt på, hvis produktet er blevet markedsført i Fællesskabet af designhaveren eller med dennes samtykke.«

10. Artikel 110 i forordning nr. 6/2002 med overskriften »Overgangsbestemmelse«, fastsætter:

»1. Design, der udgør en del af et sammensat produkt, som i medfør af artikel 19, stk. 1, er fremstillet eller bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, er ikke omfattet af beskyttelse som EF-design, før der på forslag af Kommissionen træder ændringer i kraft i forhold til denne forordning.

2. Det i stk. 1 omhandlede forslag fra Kommissionen forelægges samtidig med og tager hensyn til eventuelle ændringer, som Kommissionen foreslår om samme spørgsmål i henhold til artikel 18 i direktiv [98/71].«

B. Italiensk ret

11. Artikel 241 i Decreto legislativo, n. 30, Codice della proprietà industriale (lovdekret nr. 30 om lov om industriel ejendomsret) af 10. februar 2005 (GURI nr. 52 af 4.3.2005), som ændret ved Decreto legislativo n. 131 (lovdekret nr. 131) af 13. august 2010 (GURI nr. 192 af 18.8.2010) med overskriften »Eneret til komponenter til et sammensat produkt« fastsætter:

»Indtil der vedtages ændringer til [direktiv 98/71] på forslag af Kommissionen i henhold til direktivets artikel 18, må eneret til komponenter til et sammensat produkt ikke påberåbes for at hindre produktion og salg af disse komponenter i forbindelse med reparation af det sammensatte produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende.«

III. Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

A. Sag C-397/16

12. Audi er indehaver af flere EF-design for alufølge.

13. Audi er af den opfattelse, at visse modeller af alukopifølge af mærket WSP Italy, som er blevet produceret af Acacia og solgt af den uafhængige forhandler Pneusgarda, udgør krænkelse af EF-design, som Audi er indehaver af. Audi anlagde derfor sag mod Acacia og Pneusgarda ved Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) med påstand om, at den angivelige krænkelse blev fastslået, og om, at der blev nedlagt forbud mod den aktivitet, som Acacia og Pneusgarda udøvede som henholdsvis producent og forhandler af de omhandlede produkter. Under sagen gik Pneusgarda konkurs.

14. Ved dom nr. 2271/2015 af 27. november 2014 gav denne ret Audi medhold og fastslog, at Acacias forretningsmæssige aktiviteter i form af indførsel, udførsel, fremstilling og markedsføring af samt reklame for kopifølge udgjorde en krænkelse af de seks EF-design, for hvilke Audi havde ansøgt om beskyttelse.

15. Acacia har appelleret denne dom til den forelæggende ret, idet selskabet har gjort gældende, at de følge, som det producerer, henhører under den reparationsbestemmelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

16. Den forelæggende ret har fremhævet, at den afgørelse, der skal træffes i tvisten i hovedsagen, afhænger af fortolkningen af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Denne ret har præciseret, at den hælder mod at anse de omtvistede følge for at være omfattet af den reparationsbestemmelse, der er fastsat i denne bestemmelse.

17. Under disse omstændigheder har Corte d'appello di Milano (appelretten i Milano) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Er [for det første] princippet om frie varebevægelser og princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, [for det andet] princippet om de EU-retlige konkurrenceregler effektivitet og princippet om liberalisering af det indre marked, [for det tredje] princippet om EU-retten effektive virkning og princippet om EU-retten ensartede anvendelse i hele Unionen, [og for det fjerde de afledte bestemmelser i] EU-retten [...], såsom direktiv 98/71, især direktivets artikel 14, artikel 1 i [Kommissionens] forordning [EU] nr. 461/2010 [af 27. maj 2010 om anvendelse af artikel 101, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis inden for motorkøretøjsbranchen (EUT 2010, L 129, s. 52)] [og [...] regulativ nr. 124 [fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa (UN/ECE) – Ensartede bestemmelser vedrørende godkendelse af hjul til personbiler og påhængskøretøjer dertil] til hinder for en fortolkning af artikel 110 i forordning nr. 6/2002, der indeholder reparations[bestemmelsen], hvorefter en kopifølg, som æstetisk set er identisk med den fabriksmonterede originale fælg og godkendt i henhold til det nævnte [...] regulativ nr. 124, udelukkes fra begrebet [del af] et sammensat produkt (motorkøretøj), som kan anvendes i forbindelse med reparation af motorkøretøjet, således at [det oprindelige udseende genskabes]?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, er bestemmelserne om industrielle enerettigheder til registrerede design, på grundlag af en afvejning af de i det første spørgsmål anførte interesser, da til hinder for at anvende reparations[bestemmelsen] på kopier af komplementære produkter, som kunden frit kan vælge, fordi reparations[bestemmelsen] skal fortolkes restriktivt, således at den kun omfatter reservedele i en bestemt form, dvs. komponenter, hvis form er fastlagt på en i

det væsentlige uforanderlig måde i forhold til det sammensatte produkts udseende, og udelukker andre komponenter, som kan betragtes som substituerbare og frit kan monteres efter kundens [smag]?

- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, hvilke foranstaltninger skal producenter af kopifælde da træffe for at sikre lovlig markedsføring af produkter, der anvendes til reparation og genetablering af et sammensat produkts oprindelige udseende?»

B. Sag C-435/16

18. Porsche er indehaver af flere EF-design, der gengiver bilhjul.

19. Acacia, hvis forretningsfører, Rolando D'Amato, ligeledes er appellant i tvisten i hovedsagen, producerer fælge til personmotorkøretøjer fremstillet af forskellige bilproducenter. Selskabets produktudvalg omfatter letmetalfælgene »W1050 Philadelphia«, »W1051 Tornado Silver«, »W1054 Saturn« og »W1053 Helios Silver«, der gengiver de EF-design, som Porsche er indehaver af. Acacias varemærke, WSP Italy, og angivelsen »Not O.E.M.« er anbragt på de fælge, som de producerer.

20. Acacia udbyder sine alufælge til salg på sit websted www.wspitaly.com, som i Tyskland er tilgængelig på tysk. Via webstedet, der er rettet mod slutbrugerne, kan fælgene købes enkeltvis eller flere ad gangen. Webstedet indeholder også en henvisning på engelsk om, at der er tale om udskiftningshjul, der kopierer de originale produkter eller er bygget på lignende vis, er fuldstændigt kompatible med de angivne køretøjer og udelukkende skal benyttes til reparation af disse med henblik på at genskabe køretøjernes oprindelige udseende. For så vidt angår de alufælge, der er bestemt til at bruges til Porsches køretøjer, har Acacia anført, at der er tale om reservefælge, der kun kan anvendes på Porsche-køretøjer.

21. Idet Porsche er af den opfattelse, at alufælgene »W1050 Philadelphia«, »W1051 Tornado Silver«, »W1054 Saturn« og »W1053 Helios Silver« krænker de EF-design, som Porsche er indehaver af, anlagde Porsche sag ved Landgericht (regional ret i første instans), bl.a. med påstand om, at der blev nedlagt forbud mod, at Acacia producerer og markedsfører de omtvistede fælge.

22. Acacia og selskabets forretningsfører gjorde gældende, at de omtvistede fælge er reservedele, der bruges til reparation af skadede Porsche-biler, således at de i overensstemmelse med artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 er udelukket fra den beskyttelse, der er givet ved de design, som Porsche er indehaver af.

23. Landgericht (regional ret i første instans) tog Porsches påstande til følge. Da den appel, som Acacia og selskabets forretningsfører iværksatte, blev forkastet, har disse iværksat *revisions*-appel for den forelæggende ret, hvilken revisionsappel appeldomstolen har bevilget adgang til.

24. Den forelæggende ret har anført, at udfaldet af den revisionsappel, som Acacia og selskabets forretningsfører har iværksat, afhænger af fortolkningen af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Retten har i denne henseende præciseret, at den er tilbøjelig til at mene, at de komponenter, hvis form ikke er bundet, såsom de omhandlede fælge inden for rammerne af nærværende sag, ikke henhører under anvendelsesområdet for den reparationsbestemmelse, der er fastsat ved denne bestemmelse.

25. Under disse omstændigheder har Bundesgericht (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Finder den begrænsning af [beskyttelsen], der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på formbundne dele, dvs. dele, hvis form på grund af det samlede produkts udseende principielt er [bundet] således, at den ikke kan ændres og dermed ikke – som f.eks. fælge til motorkøretøjer – frit kan vælges af kunden?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Finder den begrænsning af [beskyttelsen], der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på udbud af identisk udformede produkter, dvs. produkter, der også hvad angår farve og størrelse svarer til de originale produkter?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Finder den begrænsning [...], der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, [kun anvendelse] til fordel for den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det [pågældende] design, [...] såfremt udbyderen på objektiv vis sikrer, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt?

4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende:

Hvilke foranstaltninger skal den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det [pågældende] design, iværksætte for på objektiv vis at sikre, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt?

Er det [i denne henseende] tilstrækkeligt,

- a) at udbyderen i salgsbrochuren henviser til, at salg udelukkende sker med det formål at give mulighed for at reparere det samlede produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, eller
- b) kræves det, at udbyderen kun leverer sit produkt, hvis aftageren (en forhandler eller forbruger) skriftligt erklærer at ville anvende det udbudte produkt alene til reparationsformål?»

IV. Retsforhandlingerne for Domstolen

26. Anmodningerne om præjudiciel afgørelse blev registreret på Domstolens Justitskontor den 18. juli 2016 i sag C-397/16 og den 4. august 2016 i sag C-435/16.

27. I sag C-397/16 har Acacia, Audi, den italienske, den tyske og den nederlandske regering samt Kommissionen indgivet skriftlige indlæg.

28. I sag C-435/16 har Acacia, Rolando D'Amato, Audi, den italienske, den tyske og den nederlandske regering samt Kommissionen indgivet skriftlige indlæg.

29. Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 25. april 2017 er de to sager blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

30. Acacia, Rolando D'Amato, Audi, Porsche, den italienske, den tyske og den franske regering samt Kommissionen deltog i retsmødet den 14. juni 2017 og afgav mundtlige indlæg.

V. Bedømmelse

31. Nærværende sager vedrører den reparationsbestemmelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 til fordel for reservedele, der bruges med henblik på at reparere et sammensat produkt. Som jeg har redegjort for ovenfor, har denne undtagelse fra EF-design-beskyttelsen været genstand for omfattende drøftelser under den lovgivningsprocedure, der gik forud for vedtagelsen af denne forordning.

32. For at lette forståelsen af nærværende sags udfordringer vil jeg begynde med at beskrive begrundelsen for denne reparationsbestemmelse, der har til formål at gennemføre en udvidet liberalisering af markedet for reservedele (afsnit A).

33. Med det andet spørgsmål i sag C-397/16 og det første spørgsmål i sag C-435/16 ønskes oplyst, om rækkevidden af den undtagelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, er begrænset til de dele, hvis form er bundet af det sammensatte produkts udseende. Jeg vil foreslå Domstolen at besvare disse spørgsmål benægtende, eftersom fjernelsen af dette krav var nødvendig for, at der kunne indgås en politisk aftale i Rådet om vedtagelsen af denne forordning (afsnit B).

34. Med det andet spørgsmål, der er stillet i sag C-435/16, ønskes oplyst, om rækkevidden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 er begrænset til de dele, der er identiske med de originale dele, navnlig hvad angår farve og størrelse. Jeg vil foreslå Domstolen at besvare dette spørgsmål bekræftende. Jeg vil i denne sammenhæng også undersøge det krav, der vedrører tilstedeværelsen af en »del af et sammensat produkt«, og det krav, der vedrører brugen med henblik på reparation af det sammensatte produkt (afsnit C)

35. Det tredje spørgsmål i sag C-397/16 og det tredje og det fjerde spørgsmål i sag C-435/16 vedrører de sikrende foranstaltninger, der skal træffes af en producent eller en sælger af dele, som ønsker at påberåbe sig artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

36. I denne henseende vil jeg foreslå Domstolen at give en besvarelse, hvorefter producenten eller sælgeren af en del af et sammensat produkt, for at kunne påberåbe sig denne undtagelse, skal opfylde en forpligtelse til at udvise omhu med hensyn til senere brugeres overholdelse af de betingelser for brug, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Denne forpligtelse til at udvise omhu indebærer dels, at producenten eller sælgeren skal informere erhververen om det forhold, at der i den pågældende del indgår et design, som producenten eller sælgeren ikke er indehaver af, og at denne del udelukkende er beregnet til at blive brugt under de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse, dels, at producenten eller sælgeren mister retten til at påberåbe sig undtagelsen, hvis den pågældende vidste eller havde rimelig grund til at vide, at delen ikke ville blive brugt under overholdelse af disse betingelser (afsnit D).

37. Jeg vil præcisere, at de således anførte delbesvarelser gør det muligt at besvare det første spørgsmål, der er forelagt i sag C-397/16, således, at en fælg skal anses for at være en »del af et sammensat produkt« som omhandlet i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002⁴, og at den er omfattet af den undtagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, hvis den bruges med det formål at give mulighed for

4 – Jf. nærværende forslag til afgørelse, punkt 92 og 93.

at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende⁵. Jeg tilføjer, at det for at besvare dette spørgsmål ikke er nødvendigt at undersøge de andre principper og bestemmelser, der er nævnt i dette spørgsmål, hvilket den tyske regering og Kommissionen med rette har fremhævet.

A. Baggrunden for den reparationsbestemmelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002

38. Som Kommissionen har fremhævet, fremgår det af begrundelsen til forslaget til forordning, at formålet med reparationsbestemmelsen var at forhindre, at der opstod monopoler til fordel for indehavere for så vidt angår dele af sammensatte produkter:

»Formålet med denne bestemmelse er at undgå skabelsen af konkurrenceneutraliserede markeder for visse reservedele vedkommende.

[...]

[...] Forbrugeren, der måske har købt et dyrt produkt med lang levetid (f.eks. en bil), vil for de ydre deles vedkommende til stadighed være bundet til den producent, der fremstiller det sammensatte produkt. Dette kan i givet fald skabe usunde markedsvilkår hvad angår konkurrencen inden for reservedele, men kan også i praksis give producenten af det sammensatte produkt en monopolstilling, der varer længere end hans mønsterbeskyttelse [...]«⁶.

39. For at kunne forstå det således tænkte tilfælde, der blev overvejet i forslaget til forordning, finder jeg det hensigtsmæssigt at beskrive virkningerne af den beskyttelse, der tildeles som EF-design på tidspunkterne for udviklingen af en bil, markedsføringen af denne bil og erstatningen af en del af denne bil.

40. Lad os for det første antage, at en bilproducent udvikler et nyt bildesign med individuel karakter som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Producenten ansøger om og opnår beskyttelse som EF-design for bilen, som er et sammensat produkt som omhandlet i denne forordnings artikel 3, litra c). Producenten opnår ligeledes denne beskyttelse for flere dele, der indgår i bilen, i henhold til den nævnte forordnings artikel 4, stk. 2, såsom kofangere, karrosserisider, døre, lygter og fælge.

41. Som indehaver af disse EF-design gives bilproducenten i henhold til denne forordnings artikel 19 eneret til at bruge disse design og til at forbyde tredjemand at bruge dem uden hans samtykke. Producenten får med andre ord monopol på at bruge disse design, hvilket gør det muligt for ham at forbyde tredjemand at producere eller at markedsføre en bil eller bildele, der anvender disse design.

42. For det andet begrænser reglen om konsumtion, der er fastsat i artikel 21 i forordning nr. 6/2002, imidlertid dette monopol til den første markedsføring af de omhandlede produkter⁷. Ifølge denne bestemmelse omfatter indehaverens rettigheder nemlig ikke handlinger i forbindelse med produkter, der er blevet markedsført af indehaveren eller med dennes samtykke. Ved hvert salg af en bil sker der således konsumtion af bilproducentens rettigheder, ikke kun i forhold til den solgte bil, betragtet som et sammensat produkt, men også i forhold til hver del i denne bil, der beskyttes af et EF-design.

5 – Jf. nærværende forslag til afgørelse, punkt 97-110.

6 – Forlag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EF-mønstre (KOM(93) 342 endelig udg., s. 24 og 25).

7 – Princippet om konsumtion af indehaverens enerettigheder er også et af grundlagene for den beskyttelse, der gives for patenter, ophavsrettigheder eller varemærker. Jf. bl.a. artikel 29 i aftalen om en fælles patentdomstol (EUT 2013, C 175, s. 1), artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22.5.2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT 2001, L 167, s. 10) og artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

43. For det tredje er det muligt, at en af de dele, der indgår i den bil, som bilproducenten har solgt, f.eks. kofangerne, karrosserisiderne, dørene, lygterne eller fælgene, går i stykker og skal erstattes.

44. I henhold til artikel 19 og 21 i forordning nr. 6/2002 har bilproducenten et brugsmonopol, som er begrænset til den første markedsføring, med hensyn til hver reservedel, der inkorporerer et design, som han er indehaver af. Disse bestemmelser giver således producenten ret til at modsætte sig produktionen eller markedsføringen af sådanne dele uden hans samtykke, lige så længe det sammensatte produkt, dvs. i det foreliggende tænkte tilfælde bilen, bruges.

45. Det er netop dette monopol, dvs. indehaverens monopol med hensyn til et sammensat produkts reservedele, som reparationsbestemmelsen, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, tilsigter at ophæve under visse omstændigheder. Denne bestemmelse fastsætter nemlig, at indehaverens rettigheder ikke udstrækkes til dele, der bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende.

46. Jeg vil allerede nu præcisere, at reparationsbestemmelsen, således som den nu er affattet, efter min opfattelse foretager en *udvidet liberalisering* af markedet for reservedele i modsætning til den affattelse, som Kommissionen oprindeligt havde foreslået, der indebar en *begrænset liberalisering* af dette marked⁸. I den oprindelige affattelse var anvendelsesområdet for reparationsbestemmelsen nemlig begrænset til dele, hvis form var bundet af det sammensatte produkts udseende, såsom billygter. Indehaverne bevarede således deres monopol med hensyn til dele, hvis form ikke var bundet af det sammensatte produkts udseende, såsom fælg.

47. Fjernelsen af denne betingelse var imidlertid nødvendig for vedtagelsen af forordning nr. 6/2002 i Rådet, hvilket jeg vil forklare i det følgende afsnit. Den endelige affattelse af reparationsbestemmelsen omfatter således *alle* reservedele uden begrænsning vedrørende deres form.

B. Intet krav om, at delens form er bundet af det sammensatte produkts udseende (det andet spørgsmål i sag C-397/16 og det første spørgsmål i sag C-435/16)

48. Audi, Porsche og den tyske regering har gjort gældende, at reparationsbestemmelsen, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, skal fortolkes således, at den kun finder anvendelse på dele, der indgår i et sammensat produkt, »hvis udseende er afgørende for det beskyttede design«, eller med andre ord dele, hvis form er bundet af det sammensatte produkts udseende.

49. Denne argumentation er til fordel for indehaverne af design for fælg, såsom Audi og Porsche, af følgende grunde. Som disse sidstnævnte detaljeret har redegjort for, er fælgenes form ikke bundet af køretøjets udseende. Med andre ord kan der på ethvert køretøj anvendes en række fælgmodeller. Denne fortolkning udelukker følgelig fælgene fra anvendelsesområdet for artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, hvilket gør det muligt for Audi og Porsche at bevare deres monopol på erstatningsfælg, hvori indgår de design, som de er indehavere af.

8 – Jf. nærværende forslag til afgørelse, punkt 71-78.

50. Jeg vil præcisere, at Porsche har henvist til flere afgørelser fra nationale retter, der skulle bekræfte denne fortolkning⁹, mens Acacia har nævnt andre afgørelser fra nationale retter, der tilsyneladende afkræfter denne¹⁰. Jeg bemærker ligeledes, at de forelæggende retter i nærværende sager har forskellige holdninger til dette emne¹¹.

51. Jeg er af den opfattelse, at den argumentation, som Audi og Porsche har fremført, skal forkastes af følgende grunde:

52. For det første fremgår et sådant krav, hvorefter delen skal indgå i et sammensat produkt, hvis udseende er afgørende for det beskyttede design, ikke af ordlyden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Det forhold, at et sådant krav ikke findes, taler i sig selv for, at den tilgang, som Audi, Porsche og den tyske regering har foreslået, skal forkastes.

53. For det andet er det ikke muligt at acceptere denne tilgang, fordi fjernelsen af dette krav, som var omfattet af Kommissionens oprindelige forslag, var nødvendig for at nå til politisk enighed i Rådet i forbindelse med vedtagelsen af denne forordning, således om Kommissionen har redegjort for. Eftersom dette element har en central betydning i den fortolkning, som jeg foreslår, vil jeg gå tilbage og præcist følge den udvikling, som denne bestemmelse har gennemgået i løbet af lovgivningsprocessen.

54. Den 3. december 1993 fremlagde Kommissionen samtidig et forslag til forordning¹² og et forslag til direktiv om designbeskyttelse¹³. Forslaget til forordning havde til genstand at skabe en EF-ordning til beskyttelse af design. Forslaget til direktiv tilsigtede at tilnærme medlemsstaternes lovgivninger om beskyttelse af design med henblik på at fjerne hindringer for varernes frie bevægelighed.

55. Artikel 23 i forslaget til forordning indeholdt en reparationsbestemmelse, hvis indhold var begrænset til komponenter, der indgik i et sammensat produkt, »hvis udseende det beskyttede mønster er afhængig af«¹⁴. Direktivforslagets artikel 14 omfattede en reparationsbestemmelse, der havde en næsten identisk ordlyd.

56. Efter flere år med interinstitutionelle drøftelser blev direktivforslaget vedtaget den 13. oktober 1998, og blev til direktiv 98/71 om retlig beskyttelse af mønstre.

9 – Ifølge Porsche har følgende afgørelser udelukket fælg fra reparationsbestemmelsens anvendelsesområde: dom fra tribunal de commerce de Bruxelles (handelsret i Bruxelles, Belgien) af 16.2.2015, A/12/05787, fra Højesteret (Danmark) af 10.3.2015, sag 17/2010, fra Landgericht Hamburg (den regionale ret i første instans i Hamburg, Tyskland), GRUR-RS 2015, s. 16872, fra Landgericht Düsseldorf (den regionale ret i første instans i Düsseldorf, Tyskland), GRUR-RR 2016, s. 228, fra Audiencia Provincial de Alicante (regional domstol i Alicante, Spanien) af 18.6.2010, 437/10, fra Tribunale di Bologna (retten i Bologna, Italien) af 17.12.2013, 4306/2011, fra Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) af 27.11.2014, 3801/2013, fra Tribunal de Helsinki (domstol i Helsinki, Finland) 15/149362, af 19.11.2015, sagsnr.: R14/5257, og fra Svea hovrätt (appeldomstolen i Stockholm, Sverige) af 29.1.2016, sag nr. Ö 8596-17.

10 – Ifølge Acacia har følgende afgørelser ladet fælg være omfattet af reparationsbestemmelsens anvendelsesområde: dom fra Tribunale di Napoli (retten i Napoli, Italien), 11.11.2009, RG 35034/079, Tribunale di La Spezia (retten i la Spezia, Italien), 21.9.2010, nr. 66/10/18, fra Tribunale di La Spezia (retten i la Spezia), 29.9.2010, Proc. 75/2010 mod 18, fra Tribunale di Napoli (retten i Napoli), 11.2.2011, nr. 5001/2011, fra Tribunale di Milano (retten i Milano), 11.6.2012, RG 24209/12, fra Tribunale di Milano (retten i Milano), 11.10.2012, RG 46317/12, og fra Corte d'Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli, Italien), 25.9.2013, nr. 3678/2013.

11 – Jf. nærværende forslag til afgørelse, punkt 16 og 24.

12 – Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EF-mønstre (EFT 1994, C 29, s. 20).

13 – Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om retlig beskyttelse af mønstre (EFT 1993, C 345, s. 14).

14 –

»Artikel 23 – Brug af et registreret EF-mønster med henblik på reparation

De ved et registreret EF-mønster tillagte rettigheder kan ikke udøves over for tredjemand, som – efter tre år fra den første markedsføring af et produkt, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes – benytter mønstret i henhold til artikel 21, forudsat at:

a) det produkt, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, er en del af et sammensat produkt, *hvis udseende det beskyttede mønster er afhængig af*

b) formålet med en sådan brug er at give mulighed for at reparere et sammensat produkt, således at det får sit oprindelige udseende, og

c) offentligheden ikke vildledes med hensyn til oprindelsen af det produkt, der benyttes til reparationen« (min fremhævelse).

57. Den endelige affattelse af dette direktivs artikel 14 er på flere punkter væsentligt forskelligt fra Kommissionens oprindelige forslag¹⁵. Denne artikel omhandler nu enhver »komponent, der anvendes til reparation af et sammensat produkt, således at det atter får sit oprindelige udseende«, og dette uden at kræve, at komponenten indgår i et sammensat produkt, »hvis udseende det beskyttede mønster er afhængig af«, således som det var fastsat i Kommissionens oprindelige forslag.

58. Efter vedtagelsen af direktiv 98/71 fremlagde Kommissionen den 21. juni 1999 et ændret forslag til forordning, hvis artikel 23 var blevet fjernet, men som indeholdt en ny artikel 10a¹⁶. I afventning af en harmoniseret løsning inden for det nævnte direktivs rammer udelukkede denne artikel midlertidigt reservedele fra forordningens anvendelsesområde, idet den forbød, at disse blev registreret som EF-mønstre i denne periode. Til forskel fra artikel 14 i direktiv 98/71 forblev rækkevidden af denne bestemmelse imidlertid begrænset til komponenter til et sammensat produkt, »hvis udseende mønstret er afhængigt af«¹⁷.

59. Denne divergens mellem direktiv 98/71 og forslaget til forordning udgjorde den ene af de principielle hindringer for vedtagelsen af dette forslag i Rådet, idet vedtagelsen krævede enstemmighed i henhold til den tidligere artikel 308 EF. Langt de fleste delegationer talte nemlig for en konvergens mellem disse to instrumenter i denne henseende¹⁸.

60. Det var i denne sammenhæng, at formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union den 19. oktober 2000 opfordrede De Faste Repræsentanters Komité (Coreper) til at udtale sig om tre varianter af bestemmelsen vedrørende reservedele til sammensatte produkter, der var blevet foreslået af henholdsvis Kommissionen, formandskabet for Rådet og den irske delegation¹⁹.

61. De to første varianter af denne bestemmelse fastholdt kravet om, at komponenten skulle indgå i et sammensat produkt, »hvis udseende mønstret er afhængigt af«. Dette krav fremgik imidlertid ikke længere af ordlyden af den tredje variant, der blev foreslået af den irske delegation²⁰.

62. Det var denne tredje variant, som var den eneste, der muliggjorde en konvergens mellem direktiv 98/71 og forslaget til forordning om komponenter i sammensatte produkter, der blev genstand for en aftale i Coreper under mødet den 25. oktober 2000²¹.

15 – »Artikel 14 – Overgangsbestemmelse

Indtil der vedtages ændringer til dette direktiv på forslag af Kommissionen i henhold til artikel 18, opretholder medlemsstaterne deres gældende ret vedrørende brugen af mønstret for en komponent, der anvendes til reparation af et sammensat produkt, således at det atter får sit oprindelige udseende, og kan kun ændre denne ret, hvis formålet hermed er at liberalisere markedet for sådanne komponenter.«

16 – Ændret forslag til Rådets forordning (EF) om EF-mønstre (EFT 2000, C 248 E, s. 3).

17 – »Artikel 10a – Overgangsbestemmelse

1. Indtil der efter forslag fra Kommissionen er vedtaget ændringer til denne forordning herom, kan der ikke erhverves EF-mønstret til et mønster, når det produkt, som mønstret finder anvendelse på eller indgår i, udgør en komponent af et sammensat produkt, *hvis udseende mønstret er afhængigt af*.

2. Det i stk. 1 omhandlede forslag fra Kommissionen forelægges samtidig med og tager hensyn til eventuelle ændringer, som Kommissionen foreslår om samme spørgsmål i henhold til artikel 18 i direktiv 98/71/EF om retlig beskyttelse af mønstre [...]« (min fremhævelse).

18 – Jf. formandskabets rapport til De Faste Repræsentanters Komité, nr. 12420/00, af 19.10.2000, punkt 6, der er tilgængelig på følgende adresse: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-12420-2000-INIT/da/pdf>, hvori det er anført, at »[l]angt de fleste delegationer har anmodet om, at affattelsen af artikel 10a og [13.] betragtning tilnærmes affattelsen af artikel 14 i direktivet, idet den af Kommissionen foreslåede tekst udelukker flere komponenter fra mønsterbeskyttelse end dem, der er nævnt i artikel 14 i direktivet«. Jf. ligeledes formandskabets rapport til Coreper, nr. 8107/2000 af 5.5.2000, s. 2, der er tilgængelig på følgende adresse: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8107-2000-INIT/da/pdf>

19 – Formandskabets rapport til Coreper nr. 12420/00 af 19.10.2000, punkt 9.

20 – Formandskabets rapport til Coreper nr. 12420/00 af 19.10.2000, s. 9-11.

21 – Notat fra formandskabet til Gruppen vedrørende Intellektuel Ejendomsret (mønstre og modeller), nr. 12811/00 af 27.10.2000, s. 1 og 2, der er tilgængelig på følgende adresse: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-12811-2000-INIT/da/pdf>

63. Det følger således af forarbejderne, at fjernelsen af kravet om, at delen skal indgå i et sammensat produkt, »hvis udseende mønstret er afhængigt af«, var nødvendigt for at gøre det muligt for Rådet at vedtage denne forordning næsten otte år efter Kommissionens oprindelige forslag. Den politiske aftale, der blev indgået i Rådet, er således støttet på vedtagelsen af en reparationsbestemmelse for dele af sammensatte produkter, som har en rækkevidde, der er videre end den, som Kommissionen oprindeligt foreslog, til skade for indehavernes interesser.

64. Efter min opfattelse indebærer den fortolkning, som Audi, Porsche og den tyske regering har foreslået, netop, at der stilles spørgsmålstegn ved denne politiske aftale, idet fortolkningen begrænser rækkevidden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 til de dele, hvis form er bundet af det sammensatte produkts udseende.

65. I mine øjne er omstændighederne i forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 6/2002, der er beskrevet ovenfor, til hinder for en sådan fortolkning, som ad rettens vej ville føre til en genindførelse af en betingelse, der er blevet fjernet under lovgivningsprocessen.

66. Jeg vil gerne tilføje, at ingen af de argumenter, der er blevet fremført af Audi, Porsche og den tyske regering, kan svække min overbevisning i denne henseende.

67. Et første argument går ud på, at en sådan fortolkning ville være i overensstemmelse med det formål, der forfølges med artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, som består i at forhindre, at der opstår monopoler på salg af reservedele²². Ifølge dette argument vil en sådan risiko ikke foreligge, når delens form ikke er bundet af det sammensatte produkts udseende, sådan som det er tilfældet med fælge. Dette bekræftes af den stærke konkurrence, der findes på markedet for fælge, idet forbrugerne har valget mellem mange modeller, der udbydes af flere producenter. I forbindelse med tvisterne i hovedsagerne har Acacia således friheden til at skabe nye fælgmodeller, der ikke inkorporerer de design, som Audi og Porsche er indehavere af, idet fælges form ikke er bundet af bilens udseende.

68. Ifølge et andet argument, som disse parter har påberåbt sig, er denne fortolkning i overensstemmelse med ordlyden af 13. betragtning til forordning nr. 6/2002, der omhandler dele af et sammensat produkt, »hvis udseende er afgørende for designet«.

69. Jeg er af den opfattelse, at denne argumentation skal forkastes af de tre følgende grunde.

70. For det første er jeg af den opfattelse, at disse argumenter, uafhængigt af, om de eventuelt er velfunderede, ikke kan føre til, at rækkevidden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 begrænses ved i kraft af fortolkning at genindføre et krav, som det var nødvendigt at fjerne for at nå frem til politisk enighed i Rådet.

71. For det andet er jeg, i modsætning til det, som Audi, Porsche og den tyske regering har anført, af den opfattelse, at fjernelsen af dette krav fra EU-lovgivers side var begrundet i formålet om at forhindre monopoler på markedet for reservedele.

72. Indehaverens monopol er ganske vist mere omfattende, når delens form er *bundet* af det sammensatte produkts udseende. Som illustration kan det nævnes, at hvis en lygtes form er bundet af bilens udseende, og denne lygte inkorporerer et beskyttet design, er der ingen tredjemand, der kan producere eller markedsføre erstatningslygter uden indehaverens samtykke. Det er ubestridt mellem parterne, at reparationsbestemmelsen i et sådant tænkt tilfælde skal finde anvendelse med henblik på at liberalisere markedet for reservedele, idet det skal gøres muligt for tredjemænd at bruge det omhandlede design.

22 – Jf. punkt 38 i nærværende forslag til afgørelse.

73. Det forholder sig ikke desto mindre således, at indehaveren også har et, ganske vist mere begrænset, monopol, når delens form *ikke er bundet* af bilens udseende, således som det er tilfældet for fælge. I dette tænkte tilfælde har andre producenter frihed til at udvikle reservedele, der ikke inkorporerer de beskyttede design, uden at indehaveren kan modsætte sig dette. Denne indehaver bevarer ikke desto mindre i princippet retten til at modsætte sig produktionen eller markedsføringen af fælge, der kopierer udseendet af fælge, som den pågældende har udviklet. Det er dette »reducerede« monopols skæbne, der har været genstand for divergerende vurderinger under lovgivningsprocessen og inden for rammerne af nærværende sag.

74. Ved fra reparationsbestemmelsen at udelukke de dele, hvis form ikke er bundet, såsom reservefælge, bevarede Kommissionens oprindelige forslag dette »reducerede« monopol for indehaveren i overensstemmelse med den fortolkning, som Audi, Porsche og den tyske regering har foreslået. Ifølge denne første tilgang har Audi ret til at modsætte sig erstatning af en skadet Audi-fælg med en kopifælg produceret af Acacia. I denne henseende foretog dette forslag en begrænset liberalisering af markedet for reservedele.

75. Til gengæld har den endelige version af reparationsbestemmelsen, der omfatter *alle* delene i sammensatte produkter, til virkning at fjerne indehaverens »reducerede« monopol i overensstemmelse med den fortolkning, som Acacia, den italienske og den nederlandske regering samt Kommissionen har foreslået. Ifølge denne anden tilgang har Audi ikke ret til at modsætte sig erstatning af en skadet Audi-fælg med en kopifælg produceret af Acacia. Denne tilgang fører til en udvidet liberalisering af markedet for reservedele.

76. Det følger heraf, at EU-lovgiver ved at fjerne kravet om, at delens form skal være bundet af det sammensatte produkts udseende, efter min opfattelse har foretaget et valg til fordel for en udvidet liberalisering af markedet for reservedele. Ud fra forbrugerens synsvinkel giver denne liberalisering, når en reparation viser sig at være nødvendig, mulighed for at købe en reservefælg, der er produceret af en tredjemand, der kopierer udseendet af den skadede originale fælg, uden at være forpligtet til at købe en reservefælg produceret af indehaveren. Forbrugeren er med andre ord i tilfælde af reparation ikke bundet af det valg, som den pågældende foretog ved erhvervelsen af køretøjet.

77. Jeg vil gerne fremhæve, at denne fortolkning understøttes af artikel 14 i direktiv 98/71, der skal gøres til genstand for en efterprøvelse, sammenholdt med artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, i henhold til denne sidstnævnte artikels stk. 2.

78. Selv om denne bestemmelse tillader medlemsstaterne at opretholde de nationale bestemmelser, der opstiller en reparationsbestemmelse, præciserer den nemlig, at disse stater kun kan ændre disse bestemmelser, »hvis formålet hermed er at liberalisere markedet for sådanne komponenter«. Efter min opfattelse bekræfter denne bestemmelse, at EU-lovgiver havde til hensigt at liberalisere markedet for reservedele.

79. Hvad for det tredje angår 13. betragtning til forordning nr. 6/2002 har Kommissionen gjort gældende, at opretholdelsen af udtrykket »hvis udseende er afgørende for designet« er resultatet af en koordinationsfejl mellem denne betragtning og den bestemmelse, der fastsætter reparationsbestemmelsen.

80. Selv om det ikke forekommer mig muligt på grundlag af de dokumenter, som Rådet har offentliggjort, at behandle dette punkt med sikkerhed, er der i mine øjne flere ting, der taler for denne forklaring. For det første er det muligt, at opretholdelsen af dette udtryk skyldes Corepers vedtagelse af forslaget fra den irske delegation, som ikke omfattede ændringer vedrørende teksten i betragtningen²³. Den kompromistekst, som formandskabet for Rådet fremsendte efter mødet i Coreper, omfattede

23 – Formandskabets rapport til Coreper nr. 12420/00 af 19.10.2000, s. 11.

således en version af 13. betragtning, der var støttet på den anden variant (fra formandskabet), og en version af bestemmelsen, støttet på den tredje variant (fra den irske delegation)²⁴. Denne uoverensstemmelse varede ved under drøftelserne i Rådet²⁵, og indtil vedtagelsen af den endelige tekst den 12. december 2001.

81. For det andet vil jeg gerne minde om, at langt de fleste delegationer havde udtrykt ønsket om en tilpasning af på den ene side affattelsen af betragtningen og reparationsbestemmelsen i forslaget til forordning og på den anden side affattelsen af artikel 14 i direktiv 98/71²⁶. Udtrykket »hvis udseende det beskyttede mønster er afhængig af« blev imidlertid fjernet fra denne artikels tekst under lovgivningsarbejdet²⁷. Disse omstændigheder taler ligeledes for teorien om, at fastholdelsen af dette udtryk i 13. betragtning til forordning nr. 6/2002 er resultatet af en koordinationsfejl med denne forordnings artikel 110, stk. 1, således som Kommissionen har gjort gældende.

82. Under alle omstændigheder er jeg af den opfattelse, at en betragtnings indhold, der ikke har nogen bindende virkning, ikke kan føre til at begrænse rækkevidden af en bestemmelse i en forordning ved at genindføre en betingelse, som det var nødvendigt at fjerne for at nå til en politisk aftale i Rådet.

83. Jeg udleder af det ovenstående, at rækkevidden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 ikke er begrænset til dele, der indgår i et sammensat produkt, »hvis udseende er afgørende for det beskyttede design«, hvilket er et krav, som EU-lovgiver udtrykkeligt har forkastet.

C. Betingelserne i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 (det andet spørgsmål i sag C-435/16)

84. Der kan udledes to betingelser af ordlyden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Den ene vedrører tilstedeværelsen af en del af et sammensat produkt, og den anden vedrører brugen af denne del med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelse udseende.

1. Tilstedeværelsen af en del af et sammensat produkt

85. Den første betingelse vedrører tilstedeværelsen af en »del af et sammensat produkt«. Jeg bemærker, at forordning nr. 6/2002 ikke indeholder en definition af dette begreb.

86. I henhold til fast retspraksis følger det såvel af kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en bestemmelse i EU-retten, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning.²⁸

87. I henhold til denne retspraksis kan der udledes flere elementer til brug for definitionen af sammenhængen for artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

24 – Jf. punkt 60 og 61 i nærværende forslag til afgørelse. Jf. notat fra formandskabet til Gruppen vedrørende Intellectuel Ejendomsret (mønstre og modeller) nr. 12811/00 af 27.10.2000, s. 2.

25 – Jf. bl.a. Rapport fra formandskabet til Coreper nr. 13103/00 af 9.11.2000, s. 6 og 9, der er tilgængelig på følgende adresse: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-13103-2000-INIT/da/pdf>, Rapport fra formandskabet til Coreper nr. 13641/00 af 21.11.2000, s. 4 og 6, der er tilgængelig på følgende adresse: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-13641-2000-INIT/fr/pdf>, og Rapport fra formandskabet til Rådet (indre marked, forbrugerpolitik og turisme), nr. 13749/00 af 24.11.2000, s. 7, der er tilgængelig på følgende adresse: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-13749-2000-INIT/da/pdf>.

26 – Jf. fodnote 18.

27 – Jf. punkt 57 i nærværende forslag til afgørelse.

28 – Jf. bl.a. dom af 14.12.2006, Nokia (C-316/05, EU:C:2006:789, præmis 21), som vedrørte fortolkningen af ordene »særlige grunde«, der fremgår af artikel 98, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1).

88. For det første defineres i denne forordnings artikel 3, litra c), et »sammensat produkt« som et produkt, der består af flere komponenter, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen. I øvrigt defineres i denne forordnings artikel 3, litra b), begrebet »produkt« som en industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet artikel, herunder bl.a. dele, der er bestemt til at blive samlet til et sammensat produkt.

89. For det andet fremgår det af ordlyden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, at brugen af delen skal give mulighed for at reparere et *sammensat produkt*. Denne præcision indebærer, at delen er nødvendig for normal brug af det sammensatte produkt, eller med andre ord, at delens ødelagte tilstand eller manglen på delen kan forhindre en sådan normal brug. Det er ubestridt mellem parterne, at dette er tilfældet for fælge. Til gengæld forekommer denne betingelse mig at udelukke biltilbehør såsom bl.a. børnesæder, tagbagagebærere eller lydanlæg, således som den tyske regering med rette har gjort gældende.

90. For det tredje kan artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 kun vedrøre dele, der er beskyttet som EF-design. Hvis der ikke foreligger en sådan beskyttelse, er den undtagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, nemlig uden genstand.

91. Det følger heraf, at den nævnte bestemmelse kun kan vedrøre dele, der bl.a. opfylder de betingelser, der er opstillet i denne forordnings artikel 4, stk. 2. Såfremt delen ikke opfylder disse betingelser, kan den nemlig ikke nyde den beskyttelse som EF-design, der er fastsat ved forordning nr. 6/2002. Reparationsbestemmelsen kan således kun vedrøre dele, der, når de er inkorporeret i det sammensatte produkt, forbliver synlige ved normal brug af dette produkt, og hvis synlige kendetegn som sådan opfylder nyhedskravet og kravet om, at designet skal have individuel karakter.

92. Det følger af det ovenstående, at udtrykket »del af et sammensat produkt« som omhandlet i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 omfatter et produkt,

- der er inkorporeret i et andet produkt, idet sidstnævnte kvalificeres som »sammensat produkt«
- som kan afmonteres og erstattes
- som er nødvendigt med henblik på normal brug af det sammensatte produkt, og
- som forbliver synlig ved normal brug af det sammensatte produkt.

93. Der er i mine øjne næppe tvivl om, at en fælg opfylder disse betingelser, og at en sådan følgelig skal betragtes som en »del af et sammensat produkt« som omhandlet i denne bestemmelse.

94. Porsche har ikke desto mindre hævdet, at fælge ikke kan anses for at være dele af et sammensat produkt som omhandlet i den nævnte bestemmelse. Ifølge dette argument er fælges udseende eller »æstetik« uafhængig af køretøjets, hvilket indebærer, at det står forbrugeren frit for at vælge de fælge, som den pågældende ønsker at udstyre sin bil med for at give denne et specifikt aspekt.

95. Jeg konstaterer, at dette argument svarer til, at det hævdes, at fælgene ikke kan henhøre under reparationsbestemmelsen, fordi deres form ikke er bundet af køretøjets udseende, således at det samme køretøj kan forbindes med flere modeller for fælge²⁹. Det er i denne henseende tilstrækkeligt for mig at bemærke, at Porsche, ved at gøre dette anbringende gældende, opfordrer Domstolen til at genindføre en betingelse, som udtrykkeligt er blevet forkastet af EU-lovgiver, således som jeg har forklaret i punkt 48-83 i nærværende forslag til afgørelse.

29 – Jf. punkt 49 i nærværende forslag til afgørelse.

96. Jeg udleder af det ovenstående, at begrebet »del af et sammensat produkt« ikke er begrænset til dele, hvis form er bundet af det sammensatte produkts udseende, men at det omfatter enhver del, der er inkorporeret i et andet produkt, der er kvalificeret som »sammensat produkt«, og hvilken del kan afmonteres og erstattes, som er nødvendig med henblik på normal brug af det sammensatte produkt, og som forbliver synlig ved normal brug af dette sammensatte produkt.

2. Brugen af delen med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende

97. Ifølge ordlyden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 er den anden betingelse, at delen »i medfør af artikel 19, stk. 1, [...] [skal] bruges med det formål at give mulighed for at reparere [det] sammensat[te] produkt med henblik på at genskabe dets oprindelse udseende«.

98. Begrebet »brug«, der fremgår af denne forordnings artikel 19, stk. 1, defineres bredt, således at det omfatter enhver brug af en del med henblik på reparation.

99. Jeg vil indledningsvis fremhæve, at formålet om reparation af det sammensatte produkt medfører en væsentlig begrænsning for anvendelsesområdet for artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Dette krav udelukker nemlig bl.a. enhver brug af en del af grunde, der blot er udtryk for smag eller præferencer, såsom erstatning af en fælg af æstetiske grunde.

100. Med andre ord er undtagelsen fra beskyttelsen som EF-design forbeholdt brugen af dele, der er *bundet* af det sammensatte produkts skadede tilstand, dvs. en tilstand, der forhindrer normal brug af dette produkt. En sådan skadet tilstand kan efter min opfattelse opstå enten som følge af, at selve delen er blevet beskadiget, eller ved, at denne del mangler, bl.a. i tilfælde af tyveri³⁰.

101. I denne henseende kan den omstændighed, at de uafhængigt af køretøjet erhvervede fælg i praksis hovedsagligt anvendes af æstetiske grunde og ikke reparation, ikke i sig selv begrunde, at fælg skal udelukkes fra denne bestemmelses anvendelsesområde.

102. For det andet præciserer artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 endvidere, at reparationen skal foretages med henblik på at genskabe det sammensatte produkts oprindelige udseende.

103. Jeg bemærker, at dette krav omhandler det sammensatte produkts udseende og ikke delens udseende. Dette krav forudsætter følgelig, at erstatningen af den skadede del skal kunne påvirke det sammensatte produkts udseende. Delen skal med andre ord indgå i det sammensatte produkts udseende.

104. Jeg er af den opfattelse, at en del, der er omfattet af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, nødvendigvis vil indgå i det sammensatte produkts udseende på grund af denne bestemmelses interaktion med denne forordnings artikel 4, stk. 2³¹. Som jeg har forklaret ovenfor, er det nemlig kun de dele, der forbliver synlige ved normal brug af det sammensatte produkt, der kan drage fordel af EF-designbeskyttelsen og følgelig være omfattet af reparationsbestemmelsen. En del, der forbliver synlig, indgår nødvendigvis i det sammensatte produkts udseende, sådan som det er tilfældet med bl.a. en fælg.

30 – Jeg bemærker i denne henseende, at betingelsen om reparation af det sammensatte produkt indebærer, at delen er nødvendig med henblik på normal brug af dette produkt. Jf. punkt 89 i nærværende forslag til afgørelse.

31 – Jf. punkt 91 i nærværende forslag til afgørelse.

105. For at kunne nyde godt af den nævnte undtagelse, kræves det imidlertid endvidere, at reparationen foretages med henblik på at genskabe det sammensatte produkts *oprindelige* udseende. Efter min opfattelse indebærer dette krav, at reservedelen har et udseende, der er identisk med udseendet for den oprindelige del, der er inkorporeret i det sammensatte produkt.

106. Begrebet »udseende« skal desuden efter min opfattelse fortolkes i lyset af definitionen af »design«, der fremgår af artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002, således at det bl.a. omfatter det udseende, der bestemmes af de særlige træk ved de konturer og farver samt den form, tekstur og/eller materiale, der kendetegner selve produktet og/eller dets udsmykning.

107. I forbindelse med tvisterne i hovedsagerne indebærer dette krav, at udseendet af den fælg, der anvendes med henblik på reparation, er identisk med udseendet af den fælg, der oprindeligt blev inkorporeret i bilen, navnlig for så vidt angår de særlige træk ved de konturer og farver samt den form, tekstur og/eller materiale, der kendetegner selve produktet og/eller dets udsmykning.

108. Jeg præciserer i denne henseende, at anbringelsen af et varemærke, som en producent, der er tredjemand, er indehaver af – såsom varemærket WSP Italy, som Acacia har anbragt på de fælg, som dette selskab producerer³² – ikke kan indebære, at reservedelens udseende må anses for at adskille sig fra den originale dels udseende, på hvilken original del, der var anbragt et varemærke, som EF-designindehavere – såsom Audi og Porsche – er indehavere af. Hvis dette var tilfældet, ville de enerettigheder, som indehaverne har i henhold til varemærkebeskyttelsen, nemlig gøre det muligt at neutralisere rækkevidden af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002³³.

109. Audi og den tyske regering har endvidere foreslået at fortolke den betingelse, der vedrører genskabelsen af det sammensatte produkts oprindelige udseende, således at den nødvendigvis indebærer, at delens form er bundet af det sammensatte produkts udseende. Det er i denne henseende tilstrækkeligt for mig på ny at bemærke, at disse parter ved at gøre dette anbringende gældende opfordrer Domstolen til at genindføre en betingelse, som udtrykkeligt er blevet forkastet af EU-lovgiver³⁴.

110. Sammenfattende bemærker jeg, at for at nyde godt af den undtagelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, skal delen bruges »med det formål at give mulighed for at reparere det sammensatte produkt«, hvilket udelukker enhver brug af grunde, der har med smag eller præferencer at gøre, og »med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende«, hvilket indebærer, at reservedelen har et udseende, der er identisk med udseendet af den del, der oprindeligt blev inkorporeret i det sammensatte produkt,

32 – Jf. nærværende forslag til afgørelse, punkt 13 og 19.

33 – Domstolen har allerede haft lejlighed til at fastslå, at artikel 110 i forordning nr. 6/2002 ikke tillader en producent af reservedel, såsom Acacia, at anbringe et varemærke, der er registreret af en bilproducent, uden samtykke fra sidstnævnte. Jf. punkt 133 i nærværende forslag til afgørelse.

34 – Jf. nærværende forslag til afgørelse, punkt 48-83.

D. De sikrende foranstaltninger, som en producent eller en sælger af dele af et sammensat produkt skal træffe for så vidt angår overholdelsen af de betingelser for brug, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 (det tredje spørgsmål i sag C-397/16 og det tredje og det fjerde spørgsmål i sag C-435/16)

111. Det tredje spørgsmål i sag C-397/16 og det tredje og det fjerde spørgsmål i sag C-435/16 vedrører de foranstaltninger, som en producent eller en sælger af reservedele, som ønsker at påberåbe sig artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, skal træffe for at sikre sig, at disse dele bruges under overholdelse af de betingelser for brug, der er fastsat ved denne bestemmelse³⁵.

112. Jeg minder om, at disse betingelser vedrører brugen af delen med det formål at give mulighed for at reparere det sammensatte produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende³⁶.

113. Ordlyden af artikel 110 i forordning nr. 6/2002 nævner ikke udtrykkeligt de sikrende foranstaltninger, der kan kræves iværksat af en producent eller en sælger af dele med hensyn til overholdelsen af disse betingelser for brug. Det tilkommer følgelig Domstolen at fortolke denne bestemmelse med henblik på at fastlægge indholdet af de foranstaltninger, der kan kræves af disse, når de ønsker at påberåbe sig reparationsbestemmelsen for at imødegå indehaverens enerettigheder.

114. I denne henseende forekommer det mig, i modsætning til det af Audi, Porsche og den tyske regering anførte, ikke muligt at foretage en restriktiv fortolkning af reparationsbestemmelsen af følgende grunde.

115. For det første, og uanset bestemmelsens ordlyd, udgør denne ikke en overgangsbestemmelse som omhandlet i Domstolens praksis, dvs. en bestemmelse, hvis anvendelse er begrænset i tid med det formål at lette overgangen til en endelig ordning³⁷. Ifølge ordlyden finder den nævnte bestemmelse ganske vist anvendelse, »før der på forslag af Kommissionen træder ændringer i kraft i forhold til denne forordning«. Denne formulering gælder imidlertid for alle de øvrige bestemmelser i forordningen, som efter deres art finder anvendelse, indtil de ændres på forslag af Kommissionen.

116. Som Kommissionen har fremhævet, finder reparationsbestemmelsen, der i medfør af denne forordnings artikel 111, stk. 1, har været i kraft siden den 6. marts 2002, faktisk tidsubegrænset anvendelse.

117. For det andet udgør reparationsbestemmelsen ikke en undtagelse fra et grundlæggende princip i EU-retten, hvilket også kunne begrunde en restriktiv fortolkning, men en bestemmelse, der bidrager til bevarelsen af en ligevægt mellem modstridende legitime interesser, nemlig indehavernes interesser og tredjemands interesser inden for rammerne af designbeskyttelsen.

35 – Henset til den brede definition af begrebet »brug«, der er fastsat i artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, udgør produktion eller salg af et produkt, hvori der er inkorporeret et design, eller på hvilket dette er anvendt, og lagring af produktet til disse formål uden indehaverens samtykke en tilsidesættelse af sidstnævntes enerettigheder.

36 – Jeg præciserer i denne henseende, at overholdelsen af den første af de betingelser, der er blevet undersøgt i ovenstående afsnit, som vedrører eksistensen af en del af et sammensat produkt, ikke afhænger af vedtagelsen af sikrende foranstaltninger fra producentens eller sælgerens side, men alene af de objektive kendetegn ved det omhandlede produkt, der er nævnt i nærværende forslag til afgørelse, punkt 92.

37 – Domstolen har fortolket sådanne overgangsbestemmelser bl.a. i dom af 23.3.1983, Peskeloglou (77/82, EU:C:1983:92, præmis 11 og 12), af 5.12.1996, Merck og Beecham (C-267/95 og C-268/95, EU:C:1996:468, præmis 23 og 24), og af 12.6.2008, Kommissionen mod Portugal (C-462/05, EU:C:2008:337, præmis 53 og 54).

118. Som jeg har forklaret ovenfor³⁸, tilsigter reparationsbestemmelsen at foretage en udvidet liberalisering for reservedele ved at forhindre indehaveren i at gøre sine enerettigheder gældende ved brugen af enhver reservedel, der inkorporerer et design, som den pågældende er indehaver af, for hele varigheden af brugen af det sammensatte produkt. Ved at opstille en undtagelse fra EF-designbeskyttelsen bidrager denne bestemmelse til ligevægten mellem indehavernes enerettigheder og rettighederne for tredjepersoner, idet den tillader de sidstnævnte at bruge de førstnævntes design med henblik på reparation af et sammensat produkt.

119. Det følger heraf, at fortolkningen af denne bestemmelse skal bevare den effektive virkning af den udvidede liberalisering, som EU-lovgiver har ønsket for så vidt angår reservedele.

120. Det er i lyset af disse elementer, at indholdet af de sikrende foranstaltninger, der kan kræves af en producent eller en sælger af reservedele, skal fastlægges. Det centrale problem ved denne øvelse består i, at producentens eller sælgerens intervention ligger forud for den reparationshandling, der kan henhøre under artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Med andre ord vedrører disse sikrende foranstaltninger de betingelser, hvorunder en del vil blive anvendt i fremtiden og oftest af tredjemand.

121. I denne henseende er Domstolen blevet foreslået tre tilgangsvinkler, der er støttet på henholdsvis en garantiforpligtelse, en erklæringsforpligtelse og en forpligtelse til at udvise omhu. Jeg kan tiltræde den sidstnævnte tilgang, som forekommer mig bedst at kunne bevare den effektive virkning af reparationsbestemmelsen.

122. Den første tilgangsvinkel, der tager udgangspunkt i en garantiforpligtelse, består i, at det kræves af producenten og af sælgeren, at de garanterer, at de reservedele, som de producerer eller sælger, faktisk bliver brugt »med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende«. I mine øje begrænser en sådan forpligtelse den effektive virkning af artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, for meget.

123. For det første ville en sådan garantibetingelse tvinge producenten og sælgeren til kun at tilbyde reservedele, når de på forhånd har sikkerhed for, at disse vil blive brugt under de ovennævnte betingelser.

124. Med henblik herpå har Audi foreslået, at producenterne af kopifølge forpligtes til alene at distribuere deres produkter til værksteder og til at sikre sig, at disse værksteder udelukkende bruger dem til reparation. Porsche har foreslået, at salg af kopifølge mellem producenter og forhandlere forbydes, eftersom sådanne salg omfatter for store mængder til, at det kan efterprøves, at den ovennævnte bestemmelse overholdes. Jeg vil tilføje, at man i yderste konsekvens kunne forestille sig, at en producent kun skulle have tilladelse til at producere en kopifølge i tilfælde af, at det var nødvendigt at foretage en reparation, hvilket skulle dokumenteres behørigt.

125. Sådanne restriktioner for producenterne og sælgernes kommercielle aktiviteter ville imidlertid have til virkning, at deres adgang til markedet for reservedele blev begrænset i strid med det formål om liberalisering, der forfølges med artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. For det første ser Audis forslag helt bort fra muligheden for reparationer foretaget uden for værksteder, bl.a. foretaget af den endelige bruger selv. Porsches forslag udelukker også kopifølge i forhandlernes kataloger, som udgør et væsentlig kommercielt markedsområde. Endelig medfører produktionen af kopifølge i tilfælde, hvor det skal være dokumenteret, at det er nødvendigt, at der foretages en reparation, tab af stordriftsfordele for producenterne og forsinkelser med hensyn til rådigheden over disse fælge til fordel for de originale fælge, der markedsføres af indehaverne.

38 – Jf. punkt 43-47 og 71-78 i nærværende forslag til afgørelse.

126. For det andet gør en sådan garantforpligtelse producenten og sælgeren ansvarlige for handlinger foretaget af alle de aktører, der intervenserer senere i distributionskæden, helt indtil slutbrugeren. Producenten og sælgeren kan således gøres ansvarlige for en brug foretaget af slutbrugeren af kopifølge af æstetiske grunde. I denne henseende har Acacia og Kommissionen med rette gjort gældende, at det ville være uforholdsmæssigt at kræve af en producent eller af en sælger af dele, at den pågældende indfører et overvågningssystem for aktiviteter både for forudgående kommercielle operatører og for slutbrugere.

127. Jeg vil tilføje, at indehaveren altid, hvis den pågældende er af den opfattelse, at de betingelser for brug, der er opstillet i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, ikke er opfyldt, kan gøre sine rettigheder gældende over for den pågældende bruger.

128. Af disse grunde er jeg af den opfattelse, at det ikke kan kræves af producenten og af sælgeren, at de garanterer, at de kopidele, som de producerer eller sælger, vil blive brugt under de ovennævnte betingelser.

129. Den anden tilgangsvinkel, som Domstolen er blevet foreslået, består i, at producenten og sælgeren af dele pålægges en forpligtelse til at indhente en erklæring fra erhververen om, at denne ikke vil bruge delen til andre formål end det, der er anført i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002³⁹.

130. En sådan tilgangsvinkel forekommer mig at være alt for ufleksibel, for så vidt som den vil forhindre producenten eller sælgeren i at anvende andre sikrende foranstaltninger, der kan vise sig passende i forbindelse med deres aktiviteter. Det er endvidere tvivlsomt, om denne tilgangsvinkel er effektiv. Det er nemlig ikke utænkeligt, at en producent eller en sælger formelt indhenter denne erklæring, uagtet at den pågældende producent eller sælger er vidende om, at erhververen ikke vil bruge delen under de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse.

131. Den tredje tilgangsvinkel, som den italienske regering og Kommissionen har gjort sig til talsmænd for, hviler på en forpligtelse til at udvise omhu i relation til de efterfølgende brugeres overholdelse af betingelserne for brug, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Jeg tiltræder denne tilgangsvinkel, som i mine øjne er den mest egnede til at bevare den effektive virkning af den udvidede liberalisering af markedet for reservedele, som EU-lovgiver har bestemt. Det skal imidlertid præciseres, hvad en sådan forpligtelse betyder i praksis.

132. Efter min opfattelse skal en producent eller sælger, der udviser omhu, informere erhververen dels om det forhold, at den pågældende del inkorporerer et design, som producenten eller sælgeren ikke er indehaver af, dels om, at denne del alene må bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende.

133. Jeg vil i denne henseende understrege, at Domstolen allerede har haft lejlighed til at fastslå, at artikel 14 i direktiv 98/71 og artikel 110 i forordning nr. 6/2002 ikke, som en fravigelse fra bestemmelserne i EU-varemærkeretten, tillader en producent af reservedele at anbringe et varemærke, der er registreret af en bilproducent, uden samtykke fra denne sidstnævnte⁴⁰. Det følger heraf, at en producent, der er tredjemand – såsom Acacia – ikke må skabe forveksling mellem sine kopidele og de originale dele, der er produceret af indehaveren – såsom Audi og Porsche – ved at anbringe et varemærke, som denne sidstnævnte er indehaver af.

39 – Denne tilgangsvinkel er bl.a. nævnt i det fjerde spørgsmål, der er blevet stillet i sag C-435/16.

40 – Kendelse af 6.10.2015, Ford Motor Company (C-500/14, EU:C:2015:680).

134. Producenten eller sælgeren skal i øvrigt have mulighed for at godtgøre, at de har efterkommet denne informationsforpligtelse, idet de skal have adgang til alle bevismåder, der er fastsat ved national ret. Et sådant bevis kunne bl.a., men ikke udelukkende, tage form af en erklæring underskrevet af erhververen, således som den, der er omhandlet inden for rammerne af den anden tilgangsvinkel, eller form af en bestemmelse indsat i salgskontrakten.

135. Denne informationsforpligtelse er imidlertid ikke tilstrækkelig til at opfylde forpligtelsen til at udvise omhu. En producent eller sælger, der udviser omhu, skal ligeledes afstå fra et sælge en del, når den pågældende ved eller har rimelige grunde til at vide, at denne del ikke vil blive brugt under de betingelser, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

136. Jeg vil nævne, at både Domstolen⁴¹ og EU-lovgiver⁴² har anvendt tilsvarende betingelser på området for intellektuel ejendomsret.

137. Sammenfattende er jeg af den opfattelse, at producenten eller sælgeren af en del af et sammensat produkt, for at kunne påberåbe sig reparationsbestemmelsen, skal opfylde en forpligtelse til at udvise omhu med hensyn til senere brugeres overholdelse af de betingelser for brug, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Denne pligt til at udvise omhu indebærer dels, at producenten eller sælgeren informerer erhververen om det forhold, at der i den pågældende del indgår et design, som producenten eller sælgeren ikke er indehaver af, og at delen udelukkende er beregnet til at blive brugt under de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse, dels, at producenten eller sælgeren mister retten til at påberåbe sig denne bestemmelse, hvis den pågældende vidste eller havde rimelig grund til at vide, at delen ikke ville blive brugt under overholdelse af disse betingelser.

VI. Forslag til afgørelse

138. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål fra Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano, Italien) og fra Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland), som følger:

»1) Artikel 110, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design skal fortolkes således, at begrebet »del af et sammensat produkt« ikke er begrænset til dele, hvis form er bundet af det sammensatte produkts udseende, men at det omfatter enhver del, der er inkorporeret i et andet produkt, der er kvalificeret som »sammensat produkt«, og hvilken del kan afmonteres og erstattes, er nødvendig med henblik på normal brug af det sammensatte produkt og forbliver synlig ved normal brug af dette sammensatte produkt.

41 – Jf. bl.a. i en anden sammenhæng dom af 8.9.2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644). Domstolen har fastslået, at placeringen på en internetside af hyperlinks til beskyttede værker, som er frit tilgængelige på en anden internetside uden tilladelse fra indehaveren af ophavsretten, ikke udgør en »overføring til almenheden« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29, når disse links er anbragt uden vinding for øje af en person, *som ikke vidste, eller som ikke med rimelighed kunne vide*, at disse værker ulovligt var blevet offentliggjort. Selv om denne dom ikke direkte kan overføres på nærværende sager, bemærker jeg, at Domstolen har henvist til et kriterium, der svarer til det, som jeg foreslår.

42 – Jf. artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29.4.2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT 2004, L 157, s. 45, og berigtigelse i EUT 2004, L 195, s. 16), hvor det anføres, at: »[m]edlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af den forurettede pålægger den krænkende part, *der vidste eller med rimelighed burde vide*, at hans aktiviteter medførte en sådan krænkelse, at betale rettighedshaveren en erstatning, der står i rimeligt forhold til det tab, denne har lidt som følge af krænkelsen. [...]« (min fremhævelse). Jf. ligeledes artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8.6.2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT 2016, L 157, s. 1), hvori det anføres, at: »[e]rhvervelse, brug eller videregivelse af en forretningshemmelighed betragtes også som en ulovlig handling, hvis en person på tidspunktet for erhvervelsen, brugen eller videregivelsen *vidste eller under de givne omstændigheder burde have vidst*, at forretningshemmeligheden var blevet erhvervet direkte eller indirekte fra en anden person, som brugte eller videregav forretningshemmeligheden ulovligt, jf. stk. 3« (min fremhævelse).

- 2) For at være omfattet af den undtagelse, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, skal delen bruges »med det formål at give mulighed for at reparere det sammensatte produkt«, hvilket udelukker enhver brug af grunde, der blot er udtryk for smag eller præferencer, og »med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende«, hvilket indebærer, at reservedelen har et udseende, der er identisk med udseendet af den del, der oprindeligt blev inkorporeret i det sammensatte produkt.
- 3) For at kunne påberåbe sig denne undtagelse skal producenten eller sælgeren af en del af et sammensat produkt opfylde en forpligtelse til at udvise omhu med hensyn til senere brugeres overholdelse af de betingelser for brug, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Denne pligt til at udvise omhu indebærer dels, at producenten eller sælgeren informerer erhververen om det forhold, at der i den pågældende del indgår et design, som producenten eller sælgeren ikke er indehaver af, og at denne del udelukkende er beregnet til at blive brugt under de betingelser, der er fastsat i denne undtagelse, dels, at producenten eller sælgeren mister retten til at påberåbe sig denne undtagelse, hvis den pågældende vidste eller havde rimelig grund til at vide, at delen ikke ville blive brugt under overholdelse af disse betingelser.«